

DE STER VAN NEDERLAND

1 SEPTEMBER 1932

No. 17

37e JAARGANG

Toen ik op klaarlichten dag op den weg, o koning, aan den hemel een licht zag dat de zon in glans overtrof en mij en hen die met mij waren omstraalde.

Paulus, Hand. 26:13.

WIE BEN IK, DAT IK GOD KAN WEERSTAAN ? Jozef Smith, de Profheet.

Op dit oogenblik . . . zag ik een zuil van licht vlak boven mijn hoofd, de glans der zon overtreffend, welke langzamerhand nederdaalde totdat zij op mij viel.

. . . Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personages Wier glans en glorie alle beschrijving tarten, boven mij in de lucht staan. Een van Hen sprak mij toe, mij bij mijn naam noemend, en zeide, op den Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!*

Het doel, waarvoor ik mij tot den Heere gewend had, was te weten welke van al de sekten het bij het rechte eind had, zoodat ik mocht weten bij welke ik mij diende aan te sluiten. Nog maar pas had ik daarom mijn zelfbeheersching teruggekregen, zoodat ik in staat was te spreken, of ik vroeg den Personages, Die boven mij in het licht stonden, welke van al de sekten het bij het rechte eind had, en bij welke ik mij diende aan te sluiten.

Mij werd geantwoord, dat ik mij bij geen van hen moest aansluiten, want zij hadden het allen bij het verkeerde eind; en de Personage, Die mij toesprak, zeide dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn oogen waren; „zij naderen tot Mij met hunne lippen, maar hunne harten zijn verre van Mij; zij leeren leeringen die menschengedeboden zijn, hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan verloochenende.”

Hij verbood mij opnieuw, mij bij een van hen aan te sluiten; en vele andere dingen zeide Hij tot mij, welke ik thans niet kan schrijven.

Ik ontdekte . . . weldra, dat het vertellen van dit voorval zeer veel vooroordeel tegen mij verwekt had onder de godsdienstbelijders, en de oorzaak was van groote vervolging . . . allen vereenigden zich om mij te vervolgen.

. . . Waarom mij vervolgd voor het vertellen der waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld mij te kunnen doen loochenen wat ik werkelijk gezien heb?

(Paarl van Groote Waarde).

NEEMT ZIJN TALENT WEG!

(Vervolg van bladzijde 247.)

De verklaring is reeds ten deele gegeven. Zij ligt echter verder in de beteekenis van het woord zaligheid of behoudenis. Behoudenis is natuurlijk volstrekt niet zaligheid in den algemeen aangenomen zin van vergeving van zonde. Dat is één der beteekenissen van het woord en wel de eerste en de grootste. Maar onze tekst is gericht tot menschen die verondersteld worden reeds vergeving van hunne zonden ontvangen te hebben. Wij hebben hier derhalve met den ruimeren zin van het woord te doen, die niet alleen vergeving van zonde omvat, maar ook zaligheid of vrijmaking van de omlaagvoerende neiging der ziel. Er ligt in opgesloten dat geheele proces van ontkomen aan de macht van zonde en zelfzucht, dat van dag tot dag in werking zou moeten zijn in ieder menschenleven. Wij hebben gezien dat er een natuurlijk beginsel in den mensch is, dat hem verlaagt, hem doodsch maakt, hem duim voor duim omlaag trekt tot het peil van een dier, zijn rede verblindende, zijn geweten toeschroeiende, zijn wil verlamdende. Dat is het werkzame verwoestingsbeginsel: de zonde. Om dit nu tegen te kunnen gaan heeft God ons een ander beginsel bekend gemaakt, dat dit af-drijvingsproces in de ziel tot staan brengt, haar omstuurt en haar in de tegenovergestelde richting doet gaan. Dat is het werkzame reddingsbeginsel: de behoudenis. Indien een mensch ontdekt, dat de eerste der hier genoemde krachten met alle onstuimigheid in hem aan het werk is, zijn geheele leven omlaagsleurende naar het verderf, dan is er slechts één weg om aan dat lot te ontkomen: vastberaden de omhoogvoerende macht aan te grijpen, en door haar gedragen te worden naar het tegenovergestelde einddoel. En daar die tweede macht de eenige is in het heelal, welke ook maar de geringste werkelijke uitwerking heeft op de eerste — hoe zal een mensch ontkomen, als hij er geen acht op geeft? Er geen acht op te geven, is de eenige kans tot ontkomen af te snijden. Die reddingsmacht te weigeren, is eenvoudig zich met open oogen

overgeven aan die andere en geduchte kracht, welke alreeds daar is, en welke, naar den natuurlijken loop der dingen, hem elk oogenblik verder en verder voert van ontkoming.

Uit den waren aard der behoudenis is het derhalve, duidelijk, dat het ééne noodige om haar krachteloos te maken is: geen acht geven. Vandaar dat de bijbel wel grooten nadruk moest leggen op een woord zóó levenswichtig. Het was zelfs niet noodig dat hij zeide: hoe zullen wij ontkomen als wij de groote zaligheid vertrappen, of haar betwijfelen, of verachten, of verwerpen? Een man die vergif ingenomen heeft, behoeft slechts geen acht te geven op het tegengif, en hij zal sterven. Het maakt geen verschil of hij het op den grond smijt, of het uit het venster werpt, of het bij zijn bed neerzet en er op staart zoolang hij ligt te sterven. Hij zal evengoed sterven, of hij het driftig wegslijt, of in alle kalmte weigert er iets mee te doen te hebben. En het staat wel zoo goed als vast, dat de meeste geestelijke sterfgevallen langzame oplossingen zijn van de tweede soort en niet de haastige zelfmoorden van de eerste.

Dit is dus het gevolg van het geen-acht-given op de zaligheid, beschouwd van de zijde der zaligheid zelve; en de conclusie is, dat met het oog op den aard en de beteekenis der zaligheid, van ontkoming geen sprake is. Zaligheid — het behouden worden — is een bepaald proces.

Weigert iemand zich te onderwerpen aan dat proces, dan is het duidelijk dat hij de voordeelen ervan niet kan deelachtig worden. „Zoovelen Hem aangenomen hebben heeft hij macht gegeven, kinderen Gods te worden”. Hij maakt van die macht geen gebruik. Doet hij het uit zorgeloosheid of tegenzin, het verzuim is in ieder geval noodlottig. Hij kan niet ontkomen omdat hij niet wil.

Beschouw nu de zaak van een andere zijde: de uitwerking op de ziel zelve. Het niet-acht-given heeft méér ten gevolge dan het missen der behoudenis. Het berooft de ziel van de vatbaarheid om behouden te worden. Ontaarding op geestelijk gebied sluit in zich: allereerst het verminderen, en eindelijk het verlies van het vermogen om behouden te worden. Dat wil zeggen, dat de innerlijke mensch stuksgewijze verwoest wordt, totdat de vatbaarheid-zelve om God en Zijne gerechtigheid deelachtig te worden, te loor is.

De ziel, in den meest verheven zin, is een groote vatbaarheid-voor-God. Zij is als een vreemdsoortig vertrek, toegevoegd aan het zijn, en in zekere mate het zijn in zich sluitende; een vertrek met elastieke en samentrekkende wanden. Deze kunnen, met God daarbinnen wonende, uitgezet worden, oneindig ver, maar met God erbuiten krimpen en schrompelen zij inéén totdat het laatste spoor van den Verhevene verdwenen is, en Gods beeld overblijft zonder Gods Geest. Wat er dan overblijft kan men geen ziel meer noemen; het is een verschrompeld, onnut orgaan, een door onbruik

ten doode gedoemde capaciteit, die als een verdorpe hand machteloos neerhangt, en in den weg zit als een vergane tak. De natuur oefent wraak zoowel op verzuim als op buitensporigheid. Geen gebruik maken van hare krachten is een zonde even doodelijk als misbruik maken.

Er zijn zekere hol-gravende dieren — de mol bijvoorbeeld — die hun leven onder het aardoppervlak doorbrengen. En de natuur heeft zich op hen gewroken op een door-en-door natuurlijke wijze: zij heeft hun oogen gesloten. Willen zij in het donker leven, zoo redeneert zij, dan zijn oogen ten eenenmale overtollig. Door deze organen te verwaarloozen, toonden die dieren duidelijk dat zij hen niet wilden hebben. En daar het één van de vaststaande beginselen der natuur is, dat niets te vergeefs zal bestaan, worden de oogen terstond weggenomen of teruggeleid tot een aanvangsstaat. Daar zijn ook visschen die dezelfde vreeselijke straf opgelopen hebben, omdat zij zijn gaan leven in donkere grotten waar oogen nooit te pas komen. En op precies dezelfde wijs moet het geestelijk oog sterven en zijn gezichtsvermogen verliezen, zoo de ziel liever in de duisternis verkiest te wandelen dan in het licht.

Dit is de bedoeling van de wonderspreuk van Christus: „Van dengene die niet heeft, zal genomen worden ook wat hij heeft”; „neemt dan van hem het talent weg”. Het godsdienstig vermogen is een talent, het kostelijkste en heiligste talent dat wij bezitten. Toch is het onderworpen aan de natuur-eigen voorwaarden en wetten. Zoo iemand zijn talent in een zweetdoek verbergt, al doet het hem oogenschijnlijk kwaad noch goed — God zal niet toestaan dat hij het heeft. Al ligt het daar zorgvuldig ingewikkeld, zonder dat het nu bepaald iemand hindert, toch zal God niet toestaan dat hij het behoudt. Hij zal het evenmin toestaan als dat de natuur aan de visschen vergunt hunne oogen te houden. Daarom zegt Hij: „neemt dan van hem het talent weg”. En de natuur doet het.

De zonde van dezen man was eenvoudig verwaarloozing: „Gij booze en luie dienstknecht”. Het was een verwaarloosd leven — een leven dat naliet, rentmeester over zichzelf te zijn. Zulk een leven is een gevaar voor allen die zijn looppad kruisen. Ontaarding leidt tot ontaarding. Slechts een karakter dat zelf aan het ontwikkelen is, kan meehelpen aan de evolutie der wereld, en zoo het doel des levens verwezenlijken. Tot deze hooge rente werd een iegelijk onzer ons leven — hoe klein ons kapitaal ook moge schijnen — door God gegeven. En het zijn juist de menschen wier kapitaal klein schijnt, die noodig hebben de beste geldbelegging te kiezen. Het is opmerkelijk dat het de man was, die slechts één talent had, die zich schuldig maakte aan verzuim. Menschen met tien talenten, menschen met groote gaven en schitterende geestkracht gebruiken hunne vermogens op edele en nuttige wijze, of misbruiken hen onherstelbaar. Het zijn de gewone doorsnee-

menschen die deze waarschuwing het meest van noode hebben. Anderen hebben een overvloedigen voorraad en zaaien òf in den geest òf in het vleesch met kwistige hand. Maar wij met onze kleine gave — wat baat ons zaaien? Onze verzoeking, als gewone menschen, is totaal te verzuimen te zaaien. De rente van ons talent zou zoo gering wezen, dat wij onszelven verontschuldigen met de overweging dat het de moeite niet waard is.

Het helpt niets, hiertegen in te brengen, dat wij ons dat verzuim of verkeerd bestuur van onze gaven niet bewust zijn. Dat is in deze zaak juist het droevigst. Indien er ongerustheid bestond, mocht men hoop vatten. Indien er ergens in onze ziel iets ware, dat niet ingeslapen was als al het overige; indien daar ergens een tegenstrevende kracht ware; indien wij die zelfs maar wilden laten werken in plaats van haar te verwaarloozen, zou zij van uur tot uur in sterkte toenemen, en één voor één elk traag en oneervol vermogen wakker roepen, totdat onze geheele natuur lééfde van den geest van zelfbekamping, en elke toegang tot ons innerlijk wezen wijd open stond voor God. Maar de gevoelloosheid, de verdooving van de ziel, wat kan van zulk een verschijnsel gezegd worden, anders dan dat het de sluipende nadering is van den dood? Er zijn ongevallen waarbij de slachtoffers geen pijn gevoelen. Ze zijn, zooals zij denken, gezond en sterk. Maar ze zijn stervende. En zoo gij den geneesheer, die hen bijstaat, vraagt hoe hij zóó kan spreken, zal hij zeggen, dat het deze verdooving over het lichaam is die te kennen geeft, dat sommige ledematen reeds de vatbaarheid voor het leven verloren hebben.

En het is niet het minst tragische verschijnsel in dit proces, dat de uitwerkselen ervan zelfs voor anderen verborgen kunnen blijven. De ziel, die tot ontarding vervalt, bezit — zeer zeker volgens het een of ander verzoekingsplan, in de diepste hel gesmeed — het vermogen van besliste geheimhouding. Wanneer daar binnen alles ontbinding en verrotting is, kan een Judas, alsof er niets vreemds gebeurde, zijn Heer een kus geven. Die onzichtbare wegtering, evenals de natuurlijke tering, kan plaats hebben terwijl het slachtoffer uitwendig er goed blijft uitzien. Wanneer men de kleine schaaldiertjes, *crustacea* genaamd, die eeuwen lang de meren van de Mammoth Grot in Kentucky hebben bewoond, onderzoekt, is men aanvankelijk verbaasd, deze diertjes schijnbaar met volmaakte oogen begiftigd te zien. De bleekheid van den kop wordt verbroken door twee zwartkleurige stipjes, zeer in het oog vallend, daar overigens het geheele lichaam wit is; en deze stippen hebben, zelfs voor den oppervlakkigen beschouwer, zeer stellig het voorkomen van gezichtsorganen. Maar waartoe die oogen in deze wateren, zoo donker als de Styx? Daar heerscht eeuwige nacht. Mankeert hier de wet? Een snelle insnijding met een ontleedmesje, een blik door een vergrootglas, en het geheim is onthuld. De oogen zijn een droeve spot. Uitwendig zijn het gezichtsorganen — het

front van het oog is volmaakt goed; daarachter niets dan een massa ruïnen. De gezichtszenuw is een ineengekrompen, verschrompelde en gevoellooze draad. Deze diertjes hebben gezichtsorganen en toch hebben zij geen gezicht. Zij hebben oogen, maar zij zien niet.

Precies hetzelfde wat Christus van menschen zeide: zij hadden oogen, maar zij zagen niet. En de reden is dezelfde. Het is het eenvoudigst probleem van de natuurlijke historie. De *crustacea* van de Mammoth-grot hebben verkozen in het donker te leven. Daarom zijn zij geschikt geworden voor die duistere verblijfplaats. Zij weigerden te zien, en nu hebben zij het recht om te zien verbeurd. En de natuur, grimmig, heeft zich naar haar geschikt. De natuur moest het doen naar haar eigen grondwet. Zij verdedigt zich tegen verspilling op deze wijze: verval van vermogens volgt onmiddellijk op het ongebruikt laten. Hij die ooren heeft om te hooren: hij wiens ooren nog niet ontaard zijn, hij hoore!

Soms wordt er gezegd, dat er geen godloochenaars zijn. Ze moeten er zijn. Er zijn enkele menschen voor wie het een waarheid is, dat er geen God bestaat. Zij kunnen God niet zien omdat zij geen oog hebben. Zij hebben slechts een mislukt orgaan, verschrompeld door verwaarloozing.

En dit alles — om het nóg eens te herhalen — is niet het gevolg van verzuim als wij sterven, maar terwijl wij leven. Het proces is nu in vollen gang en werking. Het is nutteloos de gevolgen naar de toekomst te verschuiven, wanneer wij ze nu reeds kunnen bepalen. Wij trachten altijd onszelven eenigermate te bedriegen door de gevolgen van onze verkeerde handelingen te verschuiven, alsof ze later pas, tegen den tijd van onzen dood, hun hoogtepunt zouden bereiken. Het maakt dat wij met lichter hart zondigen nu wij, als het ware, „voor rekening” kunnen krijgen bij de vergelding, en den tijd der afrekening met God uitstellen. Maar iedere dag is een dag van afrekening. Iedere ziel is een Boek des Gerichts, en de Natuur, als een engel die zwijgend verslag maakt, teekent iedere zonde op. Gelijk allen eenmaal door den grooten Rechter geoordeeld zullen worden, zoo worden allen nu reeds geoordeeld door de Natuur. De zonde van gister wordt, als een deel van hare straf, door de zonde van vandaag gevolgd. Allemaal volgen ze ons als een stille vergelding van ons verleden, en dalen met ons ten grave. Wij kunnen de Natuur niet misleiden. Geen kunstgreep kan de godsdienst van een heden, de onsterfelijke natuur van een nu berooven. De dichter zingt:

„k Zag om, of 'k mijn verleden zag,
En kijk, 't ging voor mij uit,”

Maar neen, niet geheel. De niet vergeven zonden worden niet ergens in bewaring gehouden om op ons te worden losgelaten als wij sterven; ze zijn hier binnen in ons, nu. Het heden brengt de opstanding van hun verleden, en het morgen die van heden. En de machten der zonde, juist zoo sterk als wij ze ontwikkeld

hebben, naderen haar ontzettend toppunt met elke ademhaling en zij zijn hier nu, binnen in ons. De zielen van sommige menschen zijn alreeds, door-en-door, vol van de eeuwige gevolgen van het niet acht geven, zoodat het, indien wij de zaak, zooals zij nu staat, uit een natuurlijk en redelijk oogpunt bezien, gewoonweg onbegrijpelijk is dat er, zooals het nu staat, ontkoming is. Hoe vreeselijk is het te vallen in de handen van den levenden God! Hoe vreeselijk zelfs indien, gelijk de wijsgeer ons verzekert, de handen van den levenden God de natuurwetten zijn.

Welk een hoop op een „hemel” een veronachtzaamde ziel ook moge hebben, die hoop kan bewezen worden een domme en ijdele droom te zijn. Hoe zou een ziel ontkomen naar den hemel, zoo zij levenslang de middelen om te ontkomen aan de wereld en aan zichzelf, heeft veronachtzaamd? En vanwaar zal de geschiktheid voor den hemel komen, zoo die niet op aarde ontwikkeld is? Vanwaar zal inderdaad ook maar de geringste geestelijke waardeering van God en den hemel komen, wanneer hier zoo weinig geestelijke gezindheid ooit gekend of getoond is? Indien men toegelaten heeft dat ieder verlangen naar God werd uitgedoofd, en iedere toegang, die openstond voor den hemel, dicht geraakte, en dat ieder talent voor godvreezende liefde en vertrouwen halsstarrig werd verwaarloosd en veronachtzaamd, vanwaar zal dan het vermogen komen om ook maar den geringsten smaak te vinden in dingen als die God en de hemel geven!

Deze drie woorden: Behoudenis, Ontkoming en Verzuim, zijn dus niet toevallig maar organisch en noodzakelijk met elkaar verbonden. Hare leerstelling is wetenschappelijk, niet willekeurig. Ontkomen beteekent niets meer dan het langzamerhand te verschijnen komen van het hoogere wezen uit het lagere, en niets minder. Het beteekent het langzamerhand afleggen van alles dat niet kan ingaan in den hoogereren staat, of den hemel, en, terzelfdertijd, het aandoen van Christus. Het sluit in zich het langzame vervolmaken der ziel en de ontwikkeling van hare vatbaarheid voor God.

Mocht iemand willen tegenwerpen, dat uit dit wetenschappelijk oogpunt het tegenovergestelde van behoudenis vernietiging is, dan ligt het antwoord voor de hand. Uit dit oogpunt bestaat zulk een woord niet.

Indien ontkoming derhalve mogelijk is voor ons, zal zij niet op de een of andere duistere wijze tot ons komen. Wij moeten niet hopen op iets ontstellends of geheimzinnigs. Het is een bepaalde uitweg langs een door God duidelijk afgebakend pad, dat begint bij het Kruis van Christus, en lijnrecht tot Hem voert. Ieder mensch moet in de stilte zijner ziel deze zaligheid voor zichzelf uitwerken met vreezen en beven — met vrees, beseffende hoe reuzengroot zijn taak is; met beving, opdat niet, eer het langzame werk volbracht zij, de stem des doods hem gelaste op te houden.

En wat nu deze afbakeninglijnen zijn, willen wij tot slot met een enkel woord aangeven. Het ware vraagstuk van het geestelijk

leven kan aldus opgelost worden: doe het tegenovergestelde van niet-acht-geven. Wat dit ook moge zijn, doe het en gij zult ont-komen. Het beteekent eenvoudig dat gij de ziel zóó moet ontwikkelen, dat al hare vermogens zich tot God zullen openen, en in het aanschouwen van God worden afgetrokken van de zonde. De ware bedoeling is, te midden van de puinhoopen van het oude, een nieuw „schepsel” te ontwikkelen — een nieuw schepsel, dat, terwijl het oude wegwijnt wegens verwaarloozing, langzamerhand zich ontvouwt, en ontkomt, en ontwikkelt langs geestelijke wegen tot geestelijke schoonheid en kracht. En daar onze opvatting van het geestelijke eenvoudig ontleend moet worden aan het natuurlijke, zoo moeten ook de regels die de nieuwe geestelijke natuur volgen moet, ontleend worden aan de bekende regels van de oude.

Daar is, bijvoorbeeld, een Zintuig van het Gezicht in de geestelijke natuur. Verwaarloos dit, laat het onontwikkeld, en gij mist het nimmer. Gij ziet gewoonweg niets. Maar ontwikkel het en gij ziet God. En de lijn waarlangs het ontwikkeld moet worden, is ons bekend. Wordt rein van harte.

De reinen van harte zullen God zien. Hier is dus een open baan tot zielskultuur — de weg die door hartereinheid voert tot het geestelijke zien van God.

Dan is daar een Zintuig van het Gehoor. Verwaarloos dit, laat het onontwikkeld, en gij zult het nooit missen. Gij hoort gewoonweg niets. Ontwikkel het en gij hoort God. En de lijn waarlangs het ontwikkeld moet worden, is ons bekend. Gehoorzaam Christus. Wordt een van de schapen Zijner kudde. „De schapen hooren Zijne stem, en Hij roept ze bij name”. Hier is dus een andere gelegenheid tot zielskultuur — een deur in den stal van den Herder, waar des Herders stem gehoord kan worden.

En daar is een Zintuig van het Gevoel te verkrijgen — zulk een zintuig als de vrouw bezat die den zoom van des Heilands kleed aanraakte, die wondervolle, electriche aanraking, geloof genaamd, die het hart van God-zelf roert.

En daar is de Smaakzin — een geestelijke honger naar God; een iets binnen in ons, dat proeft en ziet dat Hij goed is. En daar is het Talent voor Inspiratie. Verwaarloos dat en al wat de geestelijke wereld te zien geeft is mat en koud. Maar kweek het aan, en het doortrilt de heele ziel met heilig vuur, en verlicht de schepping met den glans Gods. En ten laatste is daar de groote vatbaarheid voor de liefde, zelfs voor de liefde Gods — de zich uitbreidende vatbaarheid om meer en meer te gevoelen hare hoogte en diepte, hare lengte en breedte. Voordat dit gevoeld wordt, kan niemand werkelijk dit woord verstaan: „Zoo groot een zaligheid”, want wat is haar maatstaf anders dan dat andere „zoo” van Christus: Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft? Waarlijk, hoe zullen wij ont-komen, indien wij op zoo groot een zaligheid geen acht geven?

(Overgedrukt uit de Ster van 1916).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCH HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

VAN DE REDACTIE.

Vijandige lectuur.

Nu en dan komen bij onze zendingsbezigheden de anti-Mormoonsche boeken van dominee Van der Valk ter sprake, dat spreekt vanzelf. En in den loop der jaren hebben de *Ster* en de ook hier te lande welbekende *Utah-Nederlander* een toepasselijk woord gesproken over deze vijandige lectuur, samengeflanst door een oneerlijken bestrijder, die nog wel onder wetenschappelijke vlag wilde varen.

Wij herinneren ons — veel van den onzin van dezen „geleerde” trachten wij te vergeten — hoe deze penvoerder indertijd in een Naschrift in zijn eerste boek wist te vertellen dat in den tempel te Salt Lake City de mummiekisten werden bewaard, met daarbij behorende mummies, papyrus en hypocephaal, die in 1835 te Kirtland door de Mormonen van Chandler zijn gekocht. Aan deze „inlichting” ging gepaard een uitdaging, gericht tot den president van de Kerk: *geef mij of anderen, op wederzijdsch nader te bepalen wijze en voorwaarden, de gelegenheid om voornoemde mummies enz. nauwkeurig te bezien en ook foto's er van te nemen, waarna nader aan te wijzen Egyptologen alles kunnen vertalen en verklaren.*

Van „Mormoonsche” zijde werd er op gewezen welk een onzin hier uitgekraamd werd: die mummies en al hun toebehooren waren reeds lang verbrand nadat ze ondergebracht waren in een Museum te Chicago. Ook op andere grove onjuistheden werd gewezen, maar in weerwil daarvan wist de dominee in krantenartikels te vertellen dat men hem nog nooit naar behooren geantwoord had.

Maar wat gebeurt er? Het eerste boek was in 1921 verschenen. Drie jaar later verschijnt er een ander boek: „De Mormonen, hun Profeet, Leer en Leven”. Een verdund aftreksel van het eerste. En zonder blikken of blozen vertelt de schrijver van deze „wetenschappelijke” boeken:

»Die mummies en papyri bleven . . . in het bezit zijner moeder, die er het beheer over had; zij heeft ze ter leen gegeven aan haren zoon William, die er, om geld te verdienen, mede is gaan rondreizen, en ze eindelijk, tegen het uitdrukkelijk verzoek zijner moeder, heeft verkocht, deels in Chicago, waar ze in 1871 zijn verbrand, deels in St. Louis, waar ze spoorloos zijn verdwenen”.

Twee tegenstrijdige verklaringen dus, zonder nadere toelichting. En de fameuze uitdaging van dezen bombariemaker — waarvan een Rotterdamsche krant wist te vertellen dat zij het heele gebouw van het „Mormonisme” aan het wankelen had gebracht! — is uitgegaan als een nachtkaaers.

Nu wordt ons gevraagd: Wordt het lezen van Van der Valk's boeken over het „Mormonisme” door u afgeraden? En wij antwoorden: zeer stellig! Als het uw plan is, een grondige studie te maken, met gebruikmaking van betrouwbare bronnen, van het door dezen dominee besprokene, och dan zal het lezen van deze onbetrouwbare lectuur u weinig schaden, maar lezen zonder meer moeten wij beslist afraden. En in verband hiermede bevelen wij de volgende overwegingen aan, uit niet-Mormoonsche pen:

»Bovenal, wacht u voor *onzedelijke* en uw beginsel *vijandige* lectuur! Sommigen maken zich wijs, dat ze van alles ongestraft kunnen lezen en achten zich onvatbaar voor verkeerde invloeden; ze gaan er zelfs in onnoozelen overmoed trotsch op, gerust zedenbedervende lectuur te kunnen lezen.

Maar geen mensch ontgaat de ongemerkte suggestie van wat fantasie en zinnen op dwaalwegen voert, of het geliefd beginsel smaadt; weinig ondermijnt met zóó heillooze gewisheid het zich vormende karakter.

Daarom, weiger standvastig alle lectuur zelfs in te zien, waarvan ge verwacht, dat ze zedeloos of vijandig is en lees nooit wat betrouwbare, hoogstaande menschen u afraden.

Lijkt dit kinderachtig of onzelfstandig?

Is het dan ook kinderachtig, als ge weigert water te drinken, waarvan ge vermoedt, dat het vies of schadelijk is?

Is het onzelfstandig, als ge spijzen wegwerpt, waarvan een dokter u beweert, dat ze vergiftigd zijn?

Ge wilt uw *lichaam* niet schaden of vergiftigen? Doe het dan ook uw *ziel* niet!

P. van Duijvendijk, *Vorming van eigen karakter*. bl. 26-27.

Dat, meenen wij, zegt genoeg.

K.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg van bl. 230 - Slot).

Les 31.

Verwantschap.

Zij die tempelwerk verrichten, of het laten verrichten, dienen zorgvuldig de verwantschap van den „erfgenaam” tot elke(n) doode aan te geven. Naaste verwanten zijn natuurlijk gemakkelijk te bepalen. Wanneer echter de geslachtslijst door een aantal geslachten heen teruggaat en wanneer er een aantal ooms en tantes en neefjes en nichtjes komen — uitloopers van de hoofdlijn — dan wordt de taak moeilijker. Bedenk wel, dat u die het werk doet en het register bijhoudt, wellicht niet de erfgenaam zijt; de erfgenaam is misschien uw vader, grootvader, oom of iemand anders. Maak goed onderscheid tusschen uw bloedverwanten en de aangetrouwden. Een aangetrouwde broeder is een behuwdbroeder of

zwager. Een behuiddochter is een schoondochter. En zoo spreekt men van een behuwdmoeder, behuudoom, behuudtante enz. Of van schoonmoeder, schoonzoon, schoonzuster enz. en van behuudneef, behuudnicht enz.

Verwantschapstafel.

De ouders van den vader en moeder van den erfgenaam zijn zijn grootvader en grootmoeder; daarom is hij hun kleinzoon.

De ouders van die grootouders zijn de overgrootouders van den erfgenaam; hij is hun achterkleinzoon.

Verder kan men spreken van oudovergrootouders en betoudovergrootouders. En gemakkelijheidshalve spreekt men in de tempels dan van 2de achterkleinzoon, 3de achterkleinzoon enz., waar men de verwantschap van den erfgenaam tot die voorouders bepalen wil.

De kinderen van de broeders en zusters van den erfgenaam zijn zijn neven en nichten; hij is daarom hun oom.

De kinderen van de neven en nichten van den erfgenaam zijn zijn achterneven en achternichten. De erfgenaam is hun oudoom.

Verder terug spreke men gemakkelijheidshalve van 2de achterneef, 3de achterneef enz. en van 2de oudoom enz.

De broeder of zuster van den vader van den erfgenaam is zijn oom of tante; daarom is hij hun neef.

De broeder of zuster van den grootvader van den erfgenaam is zijn oudoom of oudtante; hij is hun achterneef.

E i n d e.

Aanteekening: Dit beëindigt onze lessen over „Zaligheid voor de Dooden”, die 5 jaar geleden geschreven werden voor de Zendingen der Kerk. Er is intusschen een heel mooi boek verschenen, uitvoeriger en belangrijker („De Weg tot Volmaking”, door Ouderling Joseph Fielding Smith, Kerkgeschiedschrijver en Raadslid der Twaalven), dat wij grootendeels hopen te vertalen. Maar wij achtten het verleden najaar raadzamer, eerst deze lessen te laten verschijnen, vooral ook omdat al onze genealogische klassen in het zendingsveld nog niet op dreef waren. Dat is sedert dien tijd heel wat verbeterd, zoodat wij nu binnenkort allemaal aan de nieuwe studie kunnen beginnen en — allemaal eenigszins toegerust. Wij komen nu ten minste niet meer onbeslagen op het ijs!

Ook aan het practische werk wordt meer en meer aandacht gewijd; en op de conferentie van Zendingpresidenten te Praag werd medegedeeld dat de Logantempel het vriendelijke aanbod gedaan heeft aan de zendingsvelden in Europa, voor tienduizend namen gratis het tempelwerk te verrichten, met de verzekering dat dat werk binnen een jaar tijds voltooid zou worden.

Dat is interessant en belangrijk nieuws voor menschen die zelf

geen tempel kunnen bereiken. En wij kunnen beloven, dat ook de nieuwe lessen interessant zullen zijn, zoo ook het vormen van Gedenkboeken, waarover wij een volgende keer in bijzonderheden denken te treden.

Ons wacht een interessant seizoen, broeders en zusters!

AANGENAME CORRESPONDENTIE.

Hoe streelend is het voor onze administratie, in deze dagen van malaise, aangeteekende brieven of postwissels te ontvangen — het is heusch gebeurd zonder eenige aansporing! — waarmede Ster-abonnementen betaald worden. Van harte dank, geachte zenders en zendsters!

Het is een goede gewoonte, die wij niet genoeg kunnen aanbevelen. Eens per jaar, doorgaans aan het einde van het oude of het begin van het nieuwe, worden er rekeningen uitgezonden. Dit zou echter onnoodig zijn als al onze inteekenaars in den loop van het jaar hun schuld aanzuiverden.

Heel aangenaam is het niet, een maanbrief te ontvangen. Veel plezieriger is een kwitantie met een woordje van dank. Ook voor de administratie: die stuurt veel liever dankbetuigingen uit dan aanmaningen. En de drukker ziet ook gaarne zijn geld op tijd. Effen rekeningen maken goede vrienden. U stuurt ons het geld per ommegaande? Heel aangenaam!

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor de Evangelieleer-klas volgen hieronder aanwijzingen voor de eerstkomende weken:

- 11 September *Het bestaan van God* (bl. 21, punten 1, 2 en 3).
- 18 September *Geschiedenis en overleveringen* (bl. 22, punten 4, 5 en 6).
- 25 September *De menschelijke rede* (bl. 24, punten 7, 8, 9, 10 en 11).
- 2 October *Openbaring* (bl. 27, punten 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 en 19).
- 9 October *De Godheid: de Drie-eenheid* (bl. 30, punt 20) en *Eenheid der Godheid* (bl. 30, punten 21 en 22).
- 19 October *Persoonlijkheid van elk lid der Godheid* (bl. 31, punten 23 en 24).
- 23 October *Sommige Goddelijke eigenschappen* (bl. 32, punten 25, 26, 27 en 28).
- 30 October *Afgodendienst en Godloochenarij* bl. 34, punten 29, 30, 31 en 32).
- 6 November *De Sectarische inzichten omtrent de Godheid* (bl. 36, punten 33, 34 en 35).

Men vergeete niet, bij elke les de aantekeningen te raadplegen, die aan het einde van het hoofdstuk te vinden zijn.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Zooals reeds in ons vorig nummer werd aangekondigd, zal op Zaterdag 10 en Zondag 11 September de halfjaarlijksche conferentie van het Amsterdamsche District gehouden worden.

De zendingen houden Zaterdagmorgen om tien uur een vergadering.

Voor de leden, zendingen en vrienden is de programma-avond van Zaterdag, aanvangend om half acht, de eerste samenkomst. Wie zich de groote opkomsten herinnert op de jongste Zaterdag-avond-bijeenkomsten te Utrecht en te Rotterdam, zal zorgen op tijd aanwezig te zijn, om zeker te zijn een plaatsje te kunnen vinden.

Twee openbare bijeenkomsten worden aangekondigd voor den Zondag, aanvangend om 10 en 18 uur. Wijziging voorbehouden, zullen hieraan worden toegevoegd een openlucht bijeenkomst om 1 uur en een genealogische vergadering om 2 uur. Deze genealogische samenkomst is in het bijzonder bedoeld voor bestuursleden en vertegenwoordigers van genealogische vereenigingen, niet alleen uit het Amsterdamsche district, maar uit de heele zending. Maar alle leden en vrienden, die belang stellen in dit onderwerp, ook al zijn zij geen bestuurs- of klasleden, zijn heel welkom, ja, worden dringend uitgenoodigd.

Trouwens, de geheele conferentie is op genealogischen voet geschoeid, om het zoo maar eens te noemen. Zij staat in het teeken van de genealogie en het tempelwerk. **Waar zijn uw voorouders? Kunt u iets voor hen doen?** vragen de strooibiljetten, die voor de gelegenheid verspreid worden. Het heelal, zoover als het bekend is — zoo luidt het verder — is wezenlijk ordelijk. Dit vloeit voort uit de groote wet van oorzaak en gevolg. Onder gelijke omstandigheden zal dezelfde oorzaak altijd dezelfde uitwerking hebben — eeuwiglijk.

Ook het Evangelie, het zoogenaamde Heilsplan, is eeuwig, zoo gaat het uitnoodigingsbiljet door. Het is geen tijdelijk of voorbijgaand iets, alleen bestemd voor een handjevol menschen. Het leidt altijd tot hetzelfde doel, in overeenstemming met de wet van oorzaak en gevolg. Het heeft eeuwige beteekenis.

Uw voorouders, eeuwige zielen in het eeuwig heelal, kunnen, evenals uzelf, door gehoorzaamheid aan eeuwige wetten, eeuwige vruchten plukken. En u kunt hen helpen. „Wat zullen anders zij uitwerken die zich ten bate van de dooden laten doopen?” (1 Corinthe 15 : 29). Het door den engel teruggebrachte evangelie is het **EEUWIG** evangelie (Openb. 14 : 6).

Allen vriendelijk uitgenoodigd!

Raad tegen kwaad.

Spreekt iemand kwaad van U, gij kunt hem licht bedriegen,
Stel U maar zoo goed aan, dat hij 't zal moeten liegen.

C. Huygens (1599-1687).

PRIESTERSCHAPSLESSEN.

Het programma voor September volgt hieronder :

Eerste avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Les: Het diagram (op bl. 44) en Gebieds-afdeelingen, bl. 45.

Tweede avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Twee toespraken (van 12 minuten elk) over :

1. Een vergeving van zonden *behouden*. Mosiah 4:12, Alma 4:14. In Mosiah 4:26 wordt gezegd hoe men een vergeving van zonden kan „verkrijgen” van dag tot dag. Dit is een verkeerde vertaling en moet zijn „behouden”. Wat is de bedoeling hier? Hoe kunnen wij dit verwezenlijken?
2. Zijt niet bezorgd. Mattheüs 6:25 en 26. Is dit een algemeen voorschrift? Moet een mensch niet zorgen voor voedsel en kleeding? Vergelijk III Nephi 13:25 waarin de oplossing te vinden is.

Op de toespraken volge een bespreking.

Derde avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Huisbezoek rapport.

Vierde avond: Gebed enz. Tien minuten rapport. Les: Het Eerste Presidentschap, Twaalf Apostelen enz. Bl. 46 en 47.

EEN GROET UIT HET ROTSGEBERGTE.

Salt Lake City, 15 Aug. 1932.

Langs dezen weg zouden wij gaarne onze broeders en zusters, welke wij 22 maanden geleden in Holland achterlieten, onze beste wenschen en groeten overbrengen. Nog herinneren we den dag dat wij ons aan boord begaven van Neerlands grootste passagierschip, namelijk de Statendam, om ons naar de nieuwe wereld te begeven. Wij verlieten den 25sten October 1930 Holland en 6 November daaropvolgend kwamen we, na een zeer voorspoedige reis gehad te hebben, in Salt Lake City aan.

Wij zijn dankbaar dat wij in dit land mogen wonen. Wij gevoelen ons meer en meer thuis hier en zouden niet weer terug willen keeren dan alleen indien de Heere zulks verlangt. Moge de Heere U zegenen en met U zijn, is de wensch van uw broeder en zuster in het Evangelie:

282 Fourth Avenue.

Fred Meijn, Nelly R. Meijn.

HET LEEREN GEHOORZAMEN.

Een Christelijk karakter te zijn is *het wilskrachtig beleven van het Christelijk beginsel in gehoorzaamheid en zelfstandigheid.*

Waar we eerst spraken over de aanvaarding van het Christelijk

beginsel en daarna over de vorming van den wil, komt nu de *gehoorzaamheid* aan de orde.

Wie gehoorzaamt, voegt zich naar den wil van een ander, ook *al gaat dit tegen zijn eigen neigingen in*.

Altijd is de gehoorzaamheid, zoowel in de Schrift als in de Christelijke levenspractijk een der fundamenteën geweest van de Christelijke opvoeding en dus ook van de zelfopvoeding.

Wie meent, dat gehoorzaamheid, d.i. het volgen van den wil van een ander, den eigen wil verzwakt, kent de zielkundige waarde der gehoorzaamheid niet.

Er is een schijngehoorzaamheid, die den eigen wil inderdaad zeer verzwakt, dat is het zich „geveinsdelijk onderwerpen”.

Maar dat is geen gehoorzaamheid: ware gehoorzaamheid is *eenswillendheid*.

Het is niet het verzaken van eigen *wil*, maar het verzaken van eigen *neigingen*; en we hebben reeds aangetoond, dat het overwinnen van eigen neigingen, van het lagere dus, de versterking van het hogere, dus van den wil, ten goede komt.

Want in de gehoorzaamheid sluit onze wil zich aan bij den wil van vader of moeder of meerdere, en vindt in hun wil *steun*.

Als een kind bijna verleid wordt tot meedoen aan het roekelooze spel van z'n kameraden, die zich op het te zwakke ijs wagen, dan zal de herinnering aan 't verbod van z'n vader hem een steun zijn in 't weerstand bieden. Zijn eigen inzicht, z'n eigen vrees voor 't gevaar, zouden te zwak blijken tegenover 't lokken en uitarten van zijn vrienden; maar z'n wil, om zich te voegen naar vaders wil, blijkt sterker schild.

De oudere knaap, die zich wacht voor schouwburgbezoek en ongeoorloofd vermaak op Zondag, omdat hij zich voegen wil naar wie boven hem staan, komt rustiger, maar ook sterker te staan tegenover allerlei, dat op dwaalwegen lokt. Zijn „neen” zal kalmer en zekerder zijn dan van hem, die in waanwijze vroegrijpheid „het zelf wel weten zal”.

De hoogste vorm van gehoorzaamheid is eenswillendheid met God en Zijn geboden. Hiervan sprak Samuel het onsterfelijk woord: „Gehoorzaamheid is beter dan offerande”.

Daarna komt de gehoorzaamheid jegens vader, moeder en allen, die over ons gesteld zijn, „door wier hand het God belijft ons te regeeren”.

Een begaafd schrijver zei: „Al zou uw vader zich zoo dwaas aanstellen, dat hij op een stokpaartje door de kamer reed, dan nóg zult ge hem eeren en gehoorzamen, omdat hij *uw vader is*”.

Het gezag Gods en het daarvan afgeleide menschelijk gezag moeten we niet gehoorzamen, omdat het zoo hoort, of omdat het wel gemakkelijk is, dat anderen voor ons beslissen; of omdat het wel nuttig is, dat er wetten en regelen bestaan: maar welbewust, omdat God het zoo verordend heeft!

Als in u waarlijk het Christelijk karakter vleesch en bloed wordt, zult ge deze gehoorzaamheid betrachten, want de zelfverloochening in eenswillendheid met het gezag is een der wezenlijke kenmerken van het Christen-zijn.

P. van Duijvendijk, *Vorming van eigen karakter.*

ZENDINGSNIEUWS.

Rotterdamsche Conferentie.

Naar alle waarschijnlijkheid zal de Rotterdamsche Districts-conferentie op Zaterdag 15 en Zondag 16 October gehouden worden.

Verplaatst.

Ouderling Gabriel J. Neerings Jr. is van Apeldoorn naar Arnhem verplaatst.

Ouderling Morris H. Winward is verplaatst van Arnhem naar Apeldoorn.

Overleden.

HONIG. Te Rotterdam is op 2 Augustus 1932 overleden zuster Henderika Honig, geboren Bos, echtgenoot van Hendrik Jacob Honig. Zij werd op 15 Februari 1858 te Rotterdam geboren en op 3 Februari 1899 gedoopt door Ouderling Anthon van Dam.

Met haar is een van onze oudste en meest getrouwe leden heengegaan. Indertijd heeft zij zich — de oudere ex-zendelingen kunnen hiervan getuigen — jarenlang met liefde en ijver aan het werk van de Zustershulpvereniging gewijd. Herinneren wij het ons goed, dan was zij ongeveer twaalf jaar lang presidente te Rotterdam.

Een langdurig ziekbed belette haar in den laatsten tijd te doen wat haar hart verlangde en meermalen drukte zij daarover haar leedwezen uit. Niettemin droeg zij met kloeke berusting haar lot. Een geduldige lijderes was zuster Honig, een edele, brave ziel, wier geloofsvertrouwen de heerlijkste vruchten zal oogsten, die in den hemelhof geplukt kunnen worden.

Wie haar gekend hebben zullen immer hare nagedachtenis in eere houden.

INHOUD.

Wie ben ik, dat ik God kan weerstaan?	257	Zondagsschoolwerk	268
Neemt zijn talent weg!	258	Amsterdamsche Conferentie	269
Van de Redactie:		Priesterschapslessen	270
Vijandige lectuur	265	Een groet uit het rotsgebergte	270
Zaligheid voor de Dooden	266	Het leeren gehoorzamen	270
Aangename correspondentie	268	Zendingsnieuws	272

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.